

Vymáhající věřitel navrhl proti povinným exekuci vnučenou dražbou jejich nemovitostí, zapsaných ve vložkách č. 1973 a 1974 pozemkové knihy pro katastrální území M. K návrhu tomu nebyl připojen knihovní výtah dotčených nemovitostí, nýbrž vymáhající věřitel jen v návrhu uvedl, že knihovní výtah byl již u soudu, u něhož se návrh podává, objednan, a žádal, aby si soud vyžádal z úřadu výtah z knihovního oddělení a k spisům jej připojil. Soud první stolice, jenž byl zároveň knihovním soudem, navrženou exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody :

V § 133 ex. ř. jest ovšem předepsáno, že k návrhu, aby byla povolena vnučená dražba, musí býti přiloženo listinné osvědčení, že nemovitost, za jejíž dražbu se žádá, jest dlužníkovým vlastnictvím (§ 133 č. 1 ex. ř.), a listinné osvědčení o věcných právech a břemenech na nemovitosti zřízených atd. (§ 133. č. 2 ex. ř.). Nesplnění povinností stanovených v § 133 č. 1 a 2 ex. ř. není však důvodem pro zamítnutí návrhu na povolení vnučené dražby, nýbrž jest na soudě, aby nařídil z úřadu nápravu těchto formálních vad (srv. rozh. č. 9040 a 14903 na konci důvodů Sb. n. s.). V souzené věci byl podán exekuční návrh u okresního soudu v Z., jenž jest zároveň soudem knihovním. V exekučním návrhu bylo uvedeno, že knihovní výtah byl již objednan u téhož soudu, a soud byl žádán, aby si z úřadu výtah u knihovního oddělení vyžádal a k spisům připojil. Uvedený postup se nepříčí předpisu § 133 č. 1 a 2 ex. ř., jak za to má soud druhé stolice (srv. Neumannův Kom. 1928 I, str. 475 a 476). Povolil proto první soud právem navrženou exekuci.

Čís. 16086.

Nejde o otázku nepřipustnosti pořadu práva, nýbrž o otázku nepřipustnosti řádného soudu, o níž rozhoduje soud druhé stolice s konečnou platností (§ 528, odst. 1, c. ř. s. ve znění čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.), uplatňuje-li se v dovolacím rekursu, že k rozhodnutí sporné věci z poměru spolkového jest povolán rozhodčí soud zřízený vůlí stran (§ 577 c. ř. s.) nebo rozhodčí soud spolkový podle § 599 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. května 1937, R I 522/37.)

Proti žalobě, již se žalobce domáhal zjištění, že jest členem žalovaného spolku (odborového svazu) a že nepřestoupil k určité jiné odborové organizaci, namítl žalovaný svaz nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody :

Žalovaný spolek vznesl při prvním roku jen námitku nepřipustnosti pořadu práva a odůvodnil ji pak při ústním jednání tím, že spory ze

spolkového poměru nepatří podle § 599 c. ř. s. před řádný soud, že se žalobce může domáhati zjištění, zda je členem žalovaného spolku, jen v řízení správním a že nemůže pořadem práva prosaditi ani nárok na další vyplácení podpory, který uplatňoval v žalobě podané svého času u rozhodčího soudu. Žalovaný zastával tedy stanovisko, že souzená rozepře nemůže býti řešena pořadem práva, nýbrž že patří výhradně před úřady správní. Teprve v dovolacím rekursu uznává, že právní vztahy mezi členem spolku a spolkem jsou povahy soukromoprávní, poukazuje však na § 18 stanov, podle něhož rozhoduje o sporech ze spolkového poměru mezi členy spolku samými nebo mezi členy a vedením místních skupin resp. mezi členy a představenstvem spolku rozhodčí soud, a dovozuje, že to samozřejmě platí i tehda, vznikne-li spor o to, zda je někdo členem spolku či nikoliv, a že tedy i souzený spor, v němž se žalobce domáhá zjištění, že je členem žalovaného spolku, patří podle stanov spolku před rozhodčí soud, a že proto nemůže o něm býti jednáno před řádnými soudy. Dotčenými vývody nedoličuje však dovolací rekurs vznesenou obranu nepřípustnosti pořadu práva, neboť o tu obranu by šlo jen tehda, kdyby byla sporná věc přikázána výhradněmu rozhodování soudu rozhodčího, zřízeného podle ustanovení zákona, takže by byla vůbec odňata působnosti řádných soudů (§§ 42 a 104 j. n. a § 240, odst. 3, c. ř. s.). Jsou-li však k rozhodování věci povoláni v ú l í s t r a n rozsudí (§ 577 c. ř. s.) nebo rozhodčí soudy uvedené v § 599 c. ř. s., je dán podklad jen pro obranu nepříslušnosti řádných soudů ve smyslu prvního a druhého odstavce § 240 c. ř. s. (srv. rozh. č. 8961 Sb. n. s. a další rozhodnutí tam uvedená). V souzeném případě neuplatňuje žalovaný spolek v dovolacím rekursu příslušnost rozhodčího soudu zřízeného z á k o n e m k výhradněmu projednávání takové rozepře, o jakou jde, nýbrž uplatňuje jen, že je pro spor příslušný rozhodčí soud podle § 599 c. ř. s. Tím však nedoličuje nepřípustnost pořadu práva, nýbrž uplatňuje vpravdě jen námitku nepříslušnosti řádných soudů, k níž však lze hleděti podle § 240, odst. 1, c. ř. s. jen tehda, byla-li včas vznesena, nikoli však z moci úřední, leč by šlo o nepříslušnost nezhojitelnou (§ 240, odst. 2, c. ř. s.); o takovou však nejde. Z toho plyne, že dovolací rekurs, třebaže formálně napadá rozhodnutí rekursního soudu, jímž byla zamítnuta námitka nepřípustnosti pořadu práva vznesená proto, že tato rozepře patří výhradně před úřady správní, přesto, že činí také konečný návrh, aby byla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva, vnáší svými věcnými vývody teprve nyní do sporu otázku příslušnosti dovolaného soudu, napadáje rozhodnutí rekursního soudu jen proto, že podle stanov žalovaného spolku má o sporech z poměru spolkového a tudíž i o tomto sporu rozhodovati rozhodčí soud, tedy soud mimořádný a nikoli řádný soud. Podle § 528 c. ř. s. v doslovu čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. nejsou však přípustné rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice v otázce příslušnosti, při čemž zákoni nerozeznává, jakého druhu je rozhodnutí druhého soudu co do otázky příslušnosti a v jaké formě bylo učiněno. V té otázce není možný jakýkoliv opravný prostředek k dovolacímu soudu.